

Arrest

nr. 231 049 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker herhaalt dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland, of althans niet bewust, en dat hij er niet van op de hoogte was dat hem de vluchtelingenstatus werd erkend.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel onmiskenbaar dat verzoeker op 6 december 2017 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland (adm.doss., document Dublin Unit Griekenland d.d. 3 augustus 2018). In de verweernota wordt overigens terecht opgemerkt dat zoals verzoeker verklaarde, hij werd tegengehouden door de politie in Griekenland op 22 november 2017. Deze datum komt overeen met de datum waarop verzoeker volgens de informatie van de Griekse Dublinunit werd geregistreerd bij de politie. Volgens dezelfde informatie diende verzoeker vervolgens op 24 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Bovendien blijkt dat, in tegenstelling tot verzoekers verklaring, hij volgens de Griekse Dublinunit wel in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning voor begunstigden van internationale bescherming, welke geldig is tot 5 december 2020. Verzoeker kan gelet op bovenstaande elementen bezwaarlijk blijven volharden in zijn verklaring dat hij niets wist van een verzoek om internationale bescherming of van zijn verkregen vluchtelingenstatus in Griekenland. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan om zijn beweringen ter zake aannemelijk te maken.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder merkt op dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij geen werk heeft gezocht in de periode waarin hij in Griekenland verbleef, maar dat hij leefde van zijn eigen middelen. Daarnaast heeft verzoeker steeds onderdak gehad – eerst in een schoolgebouw, later in een appartement. Verzoeker had voorts geen nood aan medische zorgen, en kende geen problemen met de Griekse overheid of de inwoners (zie notities persoonlijk onderhoud 8 mei 2019, p. 6). Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat de medische attesten die hij heeft neergelegd aantonen dat hij aan hepatitis B lijdt, doch nergens in het administratief dossier noch bij het verzoekschrift ontwaart de Raad dergelijke documenten. Nergens uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker om hulp heeft gevraagd of zich heeft geïnformeerd inzake het verkrijgen van (materiële) steun of opvang. Verweerder benadrukt met recht dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker is om zich te informeren en om in concreto aan te tonen waarom hij geen aanspraak zou maken op steun of opvang. Het komt tevens aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat hij geen toegang heeft tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot onderwijs en integratiemogelijkheden, toegang tot sociale voorzieningen, toegang tot gezondheidszorg, en dat het slachtoffer werd van racisme of een haatmisdrijf. Verzoeker laat dit evenwel na. Waar verzoeker opwerpt dat hij zich niet heeft kunnen wenden tot de Griekse politie in het kader van een conflict met zijn smokkelaar over geld omdat hij niet beschikte over een verblijfsdocument, benadrukt de Raad samen met verweerder dat daar aan deze bewering geen geloof kan worden gehecht (supra), hij bezwaarlijk kan volhouden dat politionele bescherming onmogelijk was. Uit niets blijkt en verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, huisvesting en werkgelegenheid. Verzoeker roept voorts op algemene wijze moeilijkheden in met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermde. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen geloofwaardige elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar, noch tot andere rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting en hij er in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend kan stellen.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in hoofde van verzoeker geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, voert de raadvrouw van verzoekende partij aan dat zij wenst dat er genoteerd wordt dat verzoekende partij aanwezig was. Zij wijst er voorts op dat verzoekende partij niet de gelegenheid gekregen heeft om alles uit te leggen. Zij benadrukt dat verzoekende partij geen asielaanvraag wilde indienen in Griekenland, de situatie daar problematisch is en verzoekende partij zeer kwetsbaar is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot enkele algemene opmerkingen die zij niet of nauwelijks toelicht of enigszins onderbouwt, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. Zo legt verzoekende partij de nadruk op het feit dat zij geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Griekenland. Haar argumentatie wijzigt evenwel niets aan de vaststelling dat zij blijkens de beschikbare informatie vervat in het administratief dossier wel degelijk internationale bescherming heeft verzocht en verkregen in Griekenland, in welk verband in voormelde beschikking het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker herhaalt dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland, of althans niet bewust, en dat hij er niet van op de hoogte was dat hem de vluchtelingenstatus werd erkend. Uit het administratief dossier blijkt evenwel onmiskenbaar dat verzoeker op 6 december 2017 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland (adm.doss., document Dublin Unit Griekenland d.d. 3 augustus 2018). In de verweernota wordt overigens terecht opgemerkt dat zoals verzoeker verklaarde, hij werd tegengehouden door de politie in Griekenland op 22 november 2017. Deze datum komt overeen met de datum waarop verzoeker volgens de informatie van de Griekse Dublinunit werd geregistreerd bij de politie. Volgens dezelfde informatie diende verzoeker vervolgens op 24 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Bovendien blijkt dat, in tegenstelling tot verzoekers verklaring, hij volgens de Griekse Dublinunit wel in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning voor begunstigden van internationale bescherming, welke geldig is tot 5 december 2020. Verzoeker kan gelet op bovenstaande elementen bezwaarlijk blijven volharden in zijn verklaring dat hij niets wist van een verzoek om internationale bescherming of van zijn verkregen vluchtelingenstatus in Griekenland. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan om zijn beweringen ter zake aannemelijk te maken.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

4.4. Verzoekende partij merkt voorts zeer algemeen op dat de situatie in Griekenland problematisch is en zij zeer kwetsbaar is, doch ze gaat niet in op en ontkracht noch weerlegt also geenszins de grond in de beschikking van 18 september 2019 waarbij o.a. wordt opgemerkt:

“De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder merkt op dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij geen werk heeft gezocht in de periode waarin hij in Griekenland verbleef, maar dat hij leefde van zijn eigen middelen. Daarnaast heeft verzoeker steeds onderdak gehad – eerst in een schoolgebouw, later in een appartement. Verzoeker had voorts geen nood aan medische zorgen, en kende geen problemen met de Griekse overheid of de inwoners (zie notities persoonlijk onderhoud 8 mei 2019, p. 6). Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat de medische attesten die hij heeft neergelegd aantonen dat hij aan hepatitis B lijdt, doch nergens in het administratief dossier noch bij het verzoekschrift ontwaart de Raad dergelijke documenten. Nergens uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker om hulp heeft gevraagd of zich heeft geïnformeerd inzake het verkrijgen van (materiële) steun of opvang. Verweerder benadrukt met recht dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker is om zich te informeren en om in concreto aan te tonen waarom hij geen aanspraak zou maken op steun of opvang. Het komt tevens aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat hij geen toegang heeft tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot onderwijs en integratiemogelijkheden, toegang tot sociale voorzieningen, toegang tot gezondheidszorg, en dat het slachtoffer werd van racisme of een haatmisdrijf. Verzoeker laat dit evenwel na. Waar verzoeker opwerpt dat hij zich niet heeft kunnen wenden tot de Griekse politie in het kader van een conflict met zijn smokkelaar over geld omdat hij niet beschikte over een verblijfsdocument, benadrukt de Raad samen met verweerder dat daar aan deze bewering geen geloof kan worden gehecht (supra), hij bezwaarlijk kan volhouden dat politionele bescherming onmogelijk was. Uit niets blijkt en verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, huisvesting en werkgelegenheid. Verzoeker roept voorts op algemene wijze moeilijkheden in met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat

de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld, en ze toont (ter zitting) het tegendeel niet aan, maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in hoofde van verzoekende partij geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard.

4.5. Verzoekende partij haar niet in het minst onderbouwde argumentatie als zou zij niet de mogelijkheid hebben gekregen om alles uit te leggen, weet allerm minst te overtuigen. Zo gaf ze eerder o.a. aan dat haar eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen en dat zij er de redenen waarom zij in België internationale bescherming verzoekt afdoende had kunnen toelichten (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2019, p. 2 en 3). Verzoekende partij werd nadien uitgebreid gehoord op het Commissariaat-generaal waarbij zij op het einde aangaf alle vragen goed te hebben begrepen en, wanneer haar hier expliciet naar werd gevraagd, niets meer had toe te voegen of op te merken (*Ibid.*, p. 9). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij er voldoende de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten. Verzoekende partij laat bovendien na te concretiseren welke aspecten van haar relaas of welke concrete elementen zij niet zou hebben kunnen toelichten. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land waar verzoekende partij internationale bescherming geniet en op alle dienstige stukken. Verzoekende partij maakt haar kritiek aldus niet aannemelijk en deze kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verzoek dat haar aanwezigheid ter zitting genoteerd wordt, hetgeen gebeurde en blijkt uit het proces-verbaal van de terechtzitting, zonder voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS